

Danielle Steel

Dubbelleven

Misleiding, moord, leugens.
Wie kun je vertrouwen?

vertaald door Josee Koning

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

In de groene jungle ten zuiden van Bogota luidde het zingen van de vogels kort na zonsopgang opnieuw een prachtige dag in. Pablo Echeverría – een diepgebruinde huid, zeer donkere bruine ogen, schouderlang haar dat hij achter zijn oren stak en een ietwat uitgegroeide baard – liep de hut uit waar Paloma en hij woonden. Zij was in verwachting van hun eerste kind en zou binnenkort bevallen. Ze was even blond en licht van huid als hij donker was, en haar naam – Spaans voor ‘duif’ – paste bij haar. Ze was een vredessymbool in de jungle waar ze woonden en waar Pablo werkte als rechterhand van haar broer. Hoewel ze een eenvoudig leven leidden, was Raul Vásquez López een van de machtigste mannen in Colombia. Hij was even sluw, moedig en snel als een wolf. Daarom noemden ze hem ‘El Lobo’.

Pablo was de zoon van een Ecuatoriaanse generaal die tijdens een staatsgreep door rebellen was gedood. Pablo was de drugshandel in gegaan en nadat hij drie jaar lang op kleinere schaal in Ecuador had gewerkt, was hij bij Raul terechtgekomen. Vervolgens had hij zich omhooggewerkt en Rauls vertrouwen gewonnen.

Ze werkten al drie jaar samen – een bevredigend en productief pact.

Het maakte niemand iets uit dat Pablo en Paloma niet getrouwd waren. Hij was van plan om met haar te trouwen zodra de baby was geboren. Momenteel hadden Raul en hij wel andere dingen aan hun hoofd. Raul vond het een prettig idee dat Pablo samenwoonde met zijn jongere zusje. Pablo was niet alleen slim, competent en betrouwbaar, hij was ook een goed mens. Paloma had tijdens de acht maanden van haar zwangerschap geen arts of verpleegster gezien, maar ze was pas negentien en maakte het goed. Ze was van plan om in het kamp te bevallen. Pablo had boeken gelezen over hoe hij haar kon helpen, en als het onverhoopt toch niet goed ging, kon hij haar in twee uur tijd naar Bogota brengen. Paloma's broer was twintig jaar ouder dan zij, en Pablo was achtentwintig. Dat was jong om al zo'n hoge positie te hebben verworven in Rauls organisatie, maar Raul had een oog voor puur talent, en zijn navraag naar Pablo in Ecuador had zijn eerste indruk bevestigd. Hij liet zich voorstaan op zijn onfeilbare mensenkennis en Pablo had hem nooit teleurgesteld. Hij voerde Rauls opdrachten onberispelijk uit en leidde hun inkoop- en

transportoperaties op briljante wijze. In de tijd dat hij hier was, had zich nog geen enkele tegenvaller of vergissing voorgedaan.

Hun eenvoudige leven in het kamp beviel Pablo. Hij ging regelmatig voor Raul naar Bogota en Cartagena. Daarna vond hij het altijd weer heerlijk om in het kamp bij te praten met Raul, die nu als een broer voor hem was, met de andere mannen om te gaan en thuis te komen in de hut waar Paloma op hem wachtte. Hij had de hut zelf voor hen beiden gebouwd. In zijn eerste jaar in het kamp had hij met de andere mannen in een leger tent gewoond, maar toen Paloma en hij een relatie kregen, wilden ze hun eigen plek. Na de dood van hun ouders was Paloma opgegroeid in Rauls kampen. Haar andere drie broers werkten ook voor hem. Pablo had al snel haar aandacht getrokken, en zij onvermijdelijk de zijne. Tot die tijd had Raul haar eer fel verdedigd. Dat hij haar aan Pablo had toevertrouwd, en hem zijn zegen had gegeven, was een teken van zijn diepe respect voor de man. Voor Pablo was zij een lot uit de loterij. Hij hield van de zoete geur van haar huid als hij 's nachts tegen haar aan lag, van de voorzichtigheid die ze bij alles wat ze deed aan de dag legde en, nu ze hoogzwanger was, van

haar bolle buik. Raul wilde dat het een jongetje werd. Pablo kon het niet schelen, zolang het een gemakkelijke bevalling werd en de baby gezond was. Paloma was een dappere meid, gewend aan hun primitieve leefomstandigheden, en zei dat ze niet bang was. Als ze achter hem lag te slapen in de koele nachtlucht van de jungle, met haar arm om hem heen, voelde Pablo hoe de baby hem schopte.

Gekleed in zijn oude legerjas uit Ecuador, een onderhemd, een camouflagebroek en zijn oude legerlaarzen, stak Pablo zijn eerste sigaret van die dag op en inhaleerde diep. Hij was zoals altijd de hut uit geslopen zonder Paloma wakker te maken. Elke ochtend dronk hij zijn eerste kop koffie met Raul, terwijl ze de voortgang van de lopende activiteiten doornamen. Ze deden zaken in Panama, Ecuador, Aruba, Venezuela, Bolivia en Mexico, en ze exporteerden letterlijk tonnen cocaïne naar Afrika, Europa, de Verenigde Staten en Canada. Raul leidde het grootste en meest succesvolle drugssyndicaat in Zuid-Amerika. Ze exporteerden hun drugs over land, door de lucht en in schepen en speedboten vanuit Cartagena. Terwijl Raul alles vanuit het kamp aanstuurde, coördineerde Pablo de transporten op het hoogste niveau. Hij sloop

Bogota of Cartagena binnen, controleerde de voortgang en gaf Rauls opdrachten door, om daarna in het kamp verslag uit te brengen aan El Lobo, die zijn imperium met militaire precisie leidde. De efficiëntie waarmee Raul zijn onderneming aanstuurde, dwong respect en bewondering af. Hij had alles zelf opgebouwd, en steeds een nieuwe divisie aan het reusachtige kartel toegevoegd tot het vrijwel heel Zuid-Amerika bestreek. Pablo was de uitvoerder die hij blindelings vertrouwde, maar iedereen wist dat Raul hart en ziel, bedenker en hoogste baas van hun grootschalige organisatie was.

Pablo rookte zijn sigaret op terwijl hij naar de open plek in de jungle liep waar Raul zijn kamp had opgeslagen. Hij had een zwaar gecamoufleerde legertent, maar niemand wist ooit precies waar hij 's nachts sliep. De locatie werd zelfs voor Pablo geheimgehouden, al troffen ze elkaar 's ochtends in zijn tent om het werk te bespreken. In het kamp werd lachend gezegd dat El Lobo bij de andere wolven sliep. De vrouwen met wie hij naar bed ging, bleven nooit lang. Hij beschouwde hen eerder als een risico dan als een aanwinst. Tegen Pablo zei hij plagerig dat hij niet diens romantische ideeën had. Maar het was een zwakte die hij in hem tole-

reerde, omdat Pablo goed was voor zijn zusje. Raul was alleen maar met zaken bezig; het enige wat hem verder interesseerde, was dat zijn mannen hem trouw waren. Hij zag hun absolute toewijding aan hem als een heilige plicht. Wie op een of andere manier tekortschoot, was snel verdwenen. Hun gezinnen, relaties met vrouwen en persoonlijke leven boeiden Raul niet.

Toen Pablo aan kwam lopen, zat Raul een Cubaanse Romeo y Julieta limited-editionsigaar te roken, zoals hij iedere morgen deed. Elke ochtend bood hij Pablo een sigaar aan uit het kistje op zijn bureau en elke ochtend sloeg Pablo hem af. Soms rookte hij 's avonds een sigaar met Raul, voordat hij naar huis ging, maar zo vroeg in de ochtend vond hij ze niet lekker. Toch genoot hij van de bekende scherpe geur toen hij de tent binnenliep, en vaak bracht hij uit Bogota sigaren voor Raul mee. Daar waren ze voor mannen als Raul vrij te koop. Ondanks de manier waarop hij leefde om zijn organisatie te leiden, had hij een verfijnde smaak. Hij was in Europa naar school geweest en had twee jaar aan Oxford gestudeerd. Dat leverde interessante gesprekken op als Pablo en hij 's avonds laat genoten van een cognacje en een sigaar. Pablo had ook een goede opleiding genoten en kwam

uit een respectabele familie. Daardoor hadden ze meer gemeenschappelijk dan louter zakelijke belangen.

Raul keek Pablo met broederlijke genegenheid aan. Hij sloeg hem op zijn schouder en ze omhelsden elkaar. De twee mannen zagen er zelfs enigszins vergelijkbaar uit, al was Pablo jonger, langer en in uitstekende conditie. Ze waren allebei even donker en hadden dezelfde militaire uitstraling.

‘Hoe gaat het met mijn dikke zus?’ plaagde Raul terwijl Pablo zichzelf koffie inschonk. Raul zette, en dronk, elke dag liters sterke donkere koffie. Zijn mok was nooit leeg.

‘Steeds ronder,’ zei Pablo trots. ‘Ik denk dat het niet lang meer duurt.’ Hij maakte zich er wel enigszins zorgen over, maar wist dat Raul hem voor oud wijf zou uitmaken als hij erover begon. Raul wist dat Paloma Pablo’s zwakke plek was, en dat beschouwde hij als iets gevaarlijks. Daarom ook vond hij vrouwen te risikant en begon hij nooit een relatie; hij gebruikte vrouwen alleen. Ze konden naar zijn idee gemakkelijk iemands achilleshiel worden. De enige reden waarom hij Pablo deze tekortkoming vergaf, was dat Paloma zijn zusje was.

Toen Pablo binnenkwam, had Raul zitten

kijken naar de kaarten en een lijst met vrachtschepen op zijn tafel. Zodra Pablo zat, duwde hij de lijst zijn kant uit en wees met zijn sigaar in de richting van de kaarten.

‘Nou, wat vind jij? Zullen we morgen een vracht naar Noord-Afrika verschepen? En dan eind deze week naar Europa?’ Hij hield de boel graag in beweging en wilde binnengekomen ladingen niet te lang laten liggen. Hun leverancier had gisteren een enorme lading naar Cartagena gebracht, en hij wilde er weer snel vanaf. Ondanks het smeergeld dat ze regeringsfunctionarissen van alle rangen en standen betaalden, wist El Lobo dat ze de goederen niet langer in pakhuizen moesten laten liggen dan nodig was.

‘Dat klinkt goed,’ zei Pablo terwijl hij de kaarten bestudeerde. ‘Alleen, waarom kan de vracht naar Europa niet ook al morgen weg? Waarom zouden we tot het eind van de week wachten?’ Hij wees naar de naam van een schip dat weliswaar kleiner was dan de andere, maar hun al eerder goede diensten had bewezen. ‘En dan sturen we de volgende vracht naar Miami.’ Raul knikte. Pablo plande altijd vooruit en was even voorzichtig met het vervoer en de opslag van de goederen als Raul zelf. Ze wilden

ze zo snel mogelijk doorsturen op schepen die ze vertrouwden.

Terwijl ze de details en de werkzaamheden doorspraken, kwamen er vier mannen binnen. Twee droegen er camouflagekleding, de anderen hadden kleren aan die leken op wat Raul en Pablo droegen. Een paar minuten later kwamen er nog zes mannen binnen om hun instructies in ontvangst te nemen. Zij vormden het stille leger van de zelfkant. Pablo stuurde vijf mannen naar de werkzaamheden in Bogota en was van plan om zelf twee mannen mee te nemen naar Cartagena. Meer had hij er niet nodig. Hij was een uitstekende schutter en reisde liever in kleine groepjes. Raul luisterde toe terwijl Pablo de mannen instrueerde en knikte instemmend terwijl hij zijn sigaar opnieuw aanstak. Hij bood de andere mannen geen sigaar aan, alleen Pablo, als ze samen waren, als blijk van hun verbondenheid.

Een halfuur later waren de vijf mannen op weg naar Bogota. Drie mannen bleven in het kamp, terwijl vanuit de jungle rond het kamp nog ruim tien mannen bescherming boden. Pablo en El Lobo wisselden nog een paar laatste woorden uit en Raul knikte toen Pablo met de twee door hem uitgekozen mannen op weg ging.